

K Johance přiběhne kamarádka Kačka. Bydlí u nich v domě o patro níž. Kačka chodí už do třetí třídy. I ona třímá v ruce vysvědčení.

„Co to neseš?“ ptá se Kačka a zvědavě hledí na panenku.

„To jsem vyhrála,“ pochlubí se Johanka.

„Za co?“

„Byla jsem nejlepší!“

„Vy jste závodili?“

Johanka se zarazí. Byla třídní soutěž závod, nebo ne?

„Tak v čem jsi nejlepší?“ dožaduje se odpovědi Kačka.

„Jsem prostě nejlepší!“ prohlásí Johanka. „Ve všem.“

Kačka trochu protáhne obličej. Najednou neví, o čem má s Johankou mluvit. Je těžké bavit se s někým, kdo je nejlepší ze všech!

„Co máš na vysvědčení?“ zeptá se zvědavě Johanka a pohodí školní tašku na zem.

„Tři dvojky,“ ukáže je Kačka. „Z matematiky, z českého jazyka a z výtvarné výchovy.“

„Ty máš dvojku z výtvarné výchovy?“ podiví se Johanka. „Ty neumíš kreslit? Já mám samé jedničky, koukej!“

Johanka strčí Kačce vysvědčení přímo pod nos.

Kačka protáhne obličej ještě trochu víc.

„Hm.“

Johanka chce Kačce ještě povědět, jak se těší na prázdniny, ale Kačka najednou poposkočí a vyhrkne: „Zapomněla jsem ve škole cvičky!“

Otočí se a běží pryč.

Johanka zůstane stát sama před domem. Hm, myslí si, ta Kačka je popleta! Johanka si cvičky nikdy nezapomněla. Natáhne se na špičky, aby dosáhla na zvonek, a stiskne tlačítko.

Crrr!

V duchu vidí babičku, jak jde k domovnímu zvonku, aby vnučce otevřela.

Crrr!

To je doba! Johanka rozčileně drží prst na zvonku.

Crrr!

Konečně dveře zabzučely. Johanka do nich strčí a už vybíhá schody do jejich třetího patra.

„Ahoj, Johanko!“

Babička se usmívá. Má vnučku moc ráda a celý den se na ni těší.

„Tobě to trvalo!“ vykřikne Johanka. „Hele!“ a strká hned babičce před obličej vysvědčení.

„A ještě panenka! Podívej! Jsem nejlepší!“

„Nejlepší?“ podiví se babička.

„Jasně! Nejlepší ze všech.“

„To se mi nezdá,“ odpoví babička.

„Jojo! Vyhrála jsem panenku a mám samý!“

„Ba ne,“ zakroučí hlavou babička. „Kdybys byla nejlepší, holčičko, tak bys uměla nejdřív pozdravit!“

Konec nebo začátek?

Babička se rozloučila, protože domů dorazila maminka. v hlídání Johanky se střídají. Babička pospíchá domů za dědou.

„Pa, kočko,“ dává babička Johance pusu. „Ať se na táboře neutopíš! a koukej nám poslat psaníčko! Víš, že děda sbírá známky! Naši adresu znáš!“

„Napíšu, babi, neboj!“

Dnes není obyčejný den! Johance vrtá hlavou, že je konec školního roku a zároveň začátek velkých letních prázdnin. Může být jeden den koncem i začátkem? Asi ano.

„Johanko!“ volá odpoledne z pokoje maminka. „Pojď mi pomoci!“

V pokoji je nepořádek. Na pohovce se povaluje hromada oblečení. Maminka vybírala ze skříňky věci, které si Johanka vezme s sebou na tábor.

„Hupni na to!“

Johanka skočí na víko kufru, který se maminka snaží zapnout.

„Tak, už se můžeš zvednout!“

„Mám tam všechno?“ ptá se Johanka.

„Snad ano. Kdyby ti něco chybělo, musíš si nějak poradit.“

Johanka hledí na modrý kufr. Má pocit, že na něco opravdu zapomněly.

„Pannu!“ vykřikne. „Zapomněly jsme tam dát mou novou pannu!“

A hned letí do pokojíku, kde na poličce sedí panenka, kterou vyhrála v třídní soutěži.

„Panenka je moc velká, tu si tam vzít nemůžeš,“ povídá maminka.

„Mami!“ vykřikne Johanka zklamaně. „Já chci mít panenku s sebou!“

„Ale jdi ty, už nejsi malá holčička. Vezmi si nějakou menší hračku, třeba plyšáka, ten se ti vejde do batůžku.“

Johanka zklamaně hledí na panenku. Chtěla se dětem na táboře pochlubit! Jak jí pak někdo uvěří, že byla ve třídě nejlepší?

Maminka odchází do kuchyně připravit večeři.

Johanka vrátí panenku na

své místo a dostane ná-

pad! Když se nemůže

pochlubit panenkou,

vezme si vysvědčení.

Ukáže dětem samé

jedničky!

Vysvědčení leží na stolku v průhledném

